

Sygn. akt II Cz 291/16

POSTANOWIENIE

K., dnia 31 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: S. S.O. Wojciech Vogt

Sędziowie: S.S.O. Barbara Mokras – spr.

S.S.O. Janusz Roszewski

po rozpoznaniu w dniu 31 maja 2016 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy wniosku P. P.

z udziałem M. R.

o zagrożenie nakazaniem zapłaty

w przedmiocie zażalenia M. R.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Pleszewie

z dnia 11 marca 2016 r., sygn. akt III Nsm 209/15

postanawia:

oddalić zażalenie.

S.S.O. Barbara Mokras S.S.O. Wojciech Vogt S.S.O. Janusz Roszewski

Dnia 31 maja 2016 roku

Sygn. akt II Cz 291/16

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 11 marca 2016 r. Sąd Rejonowy w Pleszewie zagroził uczestniczce postępowania M. R. nakazaniem zapłaty na rzecz wnioskodawcy P. P. sumy pieniężnej w kwocie 100 zł za każde naruszenie obowiązku wynikającego z postanowienia Sądu Rejonowego w Pleszewie z dnia 20 września 2012 r., wydanego w sprawie III RNsm 39/12 oddalając wniosek w pozostałym zakresie i nie obciążając uczestniczki postępowania kosztami postępowania.

W uzasadnieniu ustalono, że wnioskodawca i uczestniczka postępowania są rodzicami małoletniej K. R., urodzonej (...) r. Postanowieniem z dnia 20 września 2012 r., wydanym w sprawie sygn. akt III RNsm 39/12, Sąd Rejonowy w Pleszewie uregulował kontakty małoletniej z ojcem P. P. wyznaczając spotkania małoletniej z ojcem dwa razy w miesiącu w godzinach od 10.00 do 19.30 w miejscu zamieszkania uczestnika postępowania, nakładając na P. P. obowiązek każdorazowego informowania matki małoletniej o planowanej dacie spotkania

z co najmniej jednodniowym wyprzedzeniem. Sąd Rejonowy ustalił także kontakty P. P. z córką w Wigilię Bożego Narodzenia, Ś. Wielkanocne, w I lub II dzień Świąt Bożego Narodzenia, w dzień urodzin małoletniej, dzień imienin oraz urodzin wnioskodawcy a także w dzień babci lub dzień dziadka. W postanowieniu z dnia 20 września 2012 r. określono również kontakty telefoniczne wnioskodawcy z małoletnią w każdą niedzielę miesiąca w godzinach od 15.00 do 19.00.

Analizując materiał zebrany w toku postępowania oraz treść postanowienia z dnia 20 września 2012 r. w ocenie Sądu I instancji uczestniczka postępowania utrudnia telefoniczne kontakty wnioskodawcy z córką gdyż nie odbiera telefonów w czasie ustalonym w punkcie 3 wspomnianego postanowienia. Sąd Rejonowy wskazał nadto, iż małoletnia ma obecnie tylko 6,5 roku i nie może sama decydować o sposobie kontaktów z ojcem a obowiązkiem uczestniczki postępowania jest odpowiednie – pozytywne – przygotowanie córki do kontaktów z wnioskodawcą, tym bardziej, że dotychczasowe ich kontakty nie miały pozytywnego przebiegu.

Uzasadniając wysokość, sumy pieniężnej, której obowiązkiem zapłaty zagrożono uczestniczkę postępowania Sąd Rejonowy wskazał, iż uwzględniono trudną sytuację finansową M. R. jednak ewentualna dolegliwość zapłaty sumy pieniężnej musi być odczuwalna.

Zażalenie na powyższe orzeczenie wniosła uczestniczka postępowania zaskarżając je w zakresie punktu 1, 2 i 3. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono naruszenie art. 598¹⁵ § 1 k.p.c. przez przyjęcie, że uczestniczka postępowania w sposób niewłaściwy wykonuje obowiązki wynikające z postanowienia z dnia 20 września 2012 r. oraz, że uniemożliwia kontakty telefoniczne wnioskodawcy z córką a także naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. przez niewłaściwą ocenę dowodów oraz art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. przez niewskazanie przyczyn, dla których odmówiono wiarygodności i mocy dowodowej zwłaszcza dowodom z zeznań świadków. W oparciu o te zarzuty skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia przez oddalenie wniosku w całości oraz przyznanie na rzecz uczestniczki kosztów postępowania, w tym kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Okręgowy, zważył co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 598¹⁵ § 1 k.p.c., przesłankami których spełnienie ustalić powinien Sąd rozpoznający wniosek o zagrożenie zapłatą oznaczonej sumy pieniężnej są sposób kontaktów określonych w orzeczeniu sądowym oraz ustalenie, że doszło do naruszenia zdefiniowanych w ten sposób obowiązków.

W niniejszej sprawie postanowieniem z dnia 20 września 2012 r., wydanym w sprawie sygn. akt III RNsm 39/12, Sąd Rejonowy w Pleszewie szczegółowo uregulował kontakty małoletniej K. R., urodzonej (...)r. z ojcem P. P..

Analizując zarzuty zażalenia nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem, iż Sąd Rejonowy rozpoznający niniejszą sprawę przyjął, iż uczestniczka postępowania w sposób niewłaściwy wykonuje obowiązki wynikające ze wspomnianego postanowienia.

Z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wynika bowiem jasno, że zagrożenie zapłatą oznaczonej sumy pieniężnej nastąpiło jedynie z uwagi na fakt, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił na ustalenie, iż M. R. nie wykonuje w sposób właściwy wszystkich obowiązków wynikających z treści postanowienia z dnia 20 września 2012 r. gdyż uniemożliwia wnioskodawcy telefoniczne kontakty z córką.

W ocenie Sądu Okręgowego nie sposób również uznać za zasadny zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., gdyż ustalenia Sądu Rejonowego w zakresie braku realizacji punktu 3 postanowienia z dnia 20 września 2012 r. wynikają przede wszystkim z twierdzeń samej uczestniczki postępowania złożonych w toku rozprawy w dniu 29 lutego 2016 r. (k. 184 – 187), podczas których wskazała ona wprost, że zdarzało się, że nie odbierała telefonów od wnioskodawcy, gdyż córka nie chciała z nim rozmawiać.

Z zeznań tych wynika również jasno, że uczestniczka postępowania nie odbierała telefonów od wnioskodawcy zarówno gdy telefonował w terminach innych niż określone w punkcie

3 postanowienia z dnia 20 września 2016 r., ale także wówczas gdy dzwonił do córki w czasie oznaczonym w postanowieniu o ustaleniu kontaktów. Taka postawa uczestniczki postępowania słusznie została uznana przez Sąd Rejonowy jako zawinione i istotne naruszenie obowiązku wynikającego z orzeczenia sądu, co skutkowało częściowym uwzględnieniem wniosku w niniejszej sprawie. Z tej też przyczyny nie ma również podstaw do uznania za zasady zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

W tym miejscu podzielić również należy stanowisko Sądu Rejonowego, iż małaletnia, mając obecnie dopiero 7 lat, stąd jest dzieckiem na tyle małym i niesamodzielnym, że udział uczestniczki postępowania w realizowaniu telefonicznych kontaktów z ojcem jest konieczny. Chodzi tu zarówno o ściśle techniczną pomoc w obsłudze i udostępnieniu aparatu telefonicznego, jak również o przygotowanie małaletniej przez matkę do rozmowy z ojcem, tym bardziej, że kontakty te nie są zbyt częste i nie przebiegały dotąd w pozytywnej atmosferze. Nie zasługuje przy tym na uzasadnienie twierdzenie zażalenia, iż wystarczającym dla ustalenia braku naruszenia przez uczestniczkę postępowania orzeczenia o kontaktach jest ustalenie, że małaletnia nie chciała rozmawiać z ojcem. W treści zażalenia pomija się bowiem fakt, że to na uczestniczkę postępowania i wnioskodawcy, a nie na ich małaletniej córce, spoczywa obowiązek poczynienia starań o realizację ustalonych orzeczeniem Sądu kontaktów.

W ocenie Sądu Okręgowego, przy braku wniosku o zmianę, czy doprecyzowanie orzeczenia Sądu Rejonowego z dnia 20 września 2012 r., również bierność ze strony uczestniczki postępowania przejawiająca się nie odbieraniem telefonu od wnioskodawcy słusznie została zakwalifikowana jako naruszenie ustalonych w orzeczeniu sądowym kontaktów.

Mając na uwadze powyższe okoliczności na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

S.S.O. Barbara Mokras S.S.O. Wojciech Vogt S.S.O. Janusz Roszewski